

Dansk oversættelse af det norske evangeliseringshæfte ”Jesus fandt mig”, udgivet af STIFTELSEN PÅ BIBELENS GRUNN 1995.

Forsidens titelangivelse: Jesus fandt mig

INDHOLD:	Et anderledes liv? (Forord)
	Hvem er jeg?
	Hvem er Jesus?
	Frelsesvished
	Jesus fandt mig!
	Hvad er Guds vilje med dit liv?
	Kan jeg stole på Bibelen?
	Anfægtelse og syndenød

Side 1

Et anderledes liv?

Livet rummer mange spørgsmål.

Mange er tilfredse med det liv, de lever, og har tilsyneladende ikke behov for at tænke nærmere over meningen med det. Men der kan hurtigt ske noget, som får grunden til at vakle under tilfredsheden.

Andre synes, at der er gået så meget i stykker for dem på forskellig måde, og de spekulerer over, om der overhovedet findes nogen udvej for dem.

Vi vil i dette hæfte gerne pege på et ”anderledes liv”, som Gud har givet os gennem Jesus Kristus.

Det er anderledes, fordi det er helt forskelligt fra, hvad vi selv kan udtænke, eller selv kan få til at fungere.

Det er anderledes, fordi det bringer os noget helt nyt på grund af det, som Jesus har gjort for os på korset. Det kan rette op på synd og nederlag.

Det er anderledes, fordi det bringer os i samfund med Gud.

Det er anderledes, fordi det giver mening, ikke kun for det liv, vi lever i verden, men langt ud over det: Det giver håb for evigheden.

Side 2:

Vi ved, at der er mange, der gerne vil være kristne – uden egentlig at vide, hvad det går ud på. Og ikke så få kæmper og strider for at blive sådan, som de mener, man bør være som en kristen.

Med dette hæfte ønsker vi at vise hen til det virkelige liv, det som er Guds mening med os.

Side 3:

Hvem? er jeg?

Du har måske stillet dig selv dette spørgsmål: Hvem er jeg egentlig? Bibelen svarer: Du er et menneske, som er skabt i Guds billede. Det betyder, at du er skabt til at leve i samfund med Gud. Dit liv er ikke helt, det er ikke helt i orden, før det er kommet i den rette kontakt med Gud.

Hvis du altså lever uden Gud, lever du ikke et helt, sandt menneskeliv. Det siger Bibelen.

Ateist og tilfreds?

Mange mennesker siger, at de ikke tror på Bibelen, og at der ikke findes nogen Gud. De har ganske enkelt bestemt sig for at være det, man kalder ateister. De nægter Guds eksistens. Tilsyneladende kan sådanne mennesker have det godt. De praler ofte af, at det går dem godt. Dette er heller ikke ukendt i Bibelen.

I Salme 73 læser vi om mennesker, der ikke kendte Gud, og som levede rigtig langt borte fra ham. I virkeligheden fornægtede de ham. ”For jeg harmedes over de overmodige, jeg måtte se de ugudeliges lykke. De lider ingen kvaler. Deres krop er sund og fed.” (v. 3 og 4)

Side 4:

Men du må lægge mærke til, hvordan det gik med disse mennesker. Det hele endte med en katastrofe:

”Ja, du stiller dem på glatte veje, du lader dem falde i fordærv. Så hurtigt de går til grunde! De omkommer, de bliver tilintetgjort af rædsler.” (v. 18 og 19).

Måske siger du alligevel: - Jeg tror ikke på Gud, jeg har det godt, som jeg har det. Måske har du det ligesom den gymnasieelev, som jeg kendte engang. Han pralede af, at han var ateist. Men da dagen nærmede sig, hvor han skulle op til eksamen, gik han ind for sig selv for at bede Gud om at hjælpe sig. Dybere stak hans ateisme altså ikke.

Sådan er det i virkeligheden for rigtig mange mennesker. De siger, at de hverken tror på Bibelen eller på Gud. Men i ensomme stunder, i vågne natte timer, når de føler sig ensomme og misforståede, eller når de kommer i farlige situationer, så får Gud en tanke – og ofte også en bøn.

Måske føler du også angst og uro af og til, en uro som du ikke kan forklare eller finde svar på, og som gør, at livet opleves som en eneste sammenhængende meningsløshed?

Har du det sådan – hvad enten du netop nu føler dig ovenpå og har medgang, eller du føler dig nedbrudt og er midt i en modgangstid – så vil jeg gerne prøve at komme dig til hjælp. Og det første, jeg vil sige til dig er, at Gud, som du ikke tror på, ham med stort G, han søger dig.

Gud søger dig

Du søger ikke Gud, du vil ikke have fællesskab med ham, men Gud søger dig. Han vil have fællesskab med dig. – Gud elsker dig, ganske enkelt. Det siger hans eget ord. Enten du tror det eller ej: Det er Guds ønske og vilje at nå dig, at finde dig og få dig ind i sit fællesskab.

Side 5:

Men du må forstå, at Gud ikke kan tvinge et menneske til at komme i fællesskab med sig.

Hvad ville det føre til, hvis en mand ville tvinge en kvinde til at gifte sig med ham? Hvad slags ægteskab og fællesskab ville der blive ud af det? Nej – hvis kærligheden skal råde, må fællesskabet være bygget på gensidighed og frivillighed.

Også i vort forhold til Gud må der være gensidighed. Derfor begynder han med at kalde og drage os. I begyndelsen opleves det som regel netop som en indre og uforklarlig uro efter noget, som man ikke helt kan sætte ord på...

Men denne indre uro kommer af, at mennesket er skabt til fællesskab med Gud, og mennesket finder ikke hvile, før det finder den i Gud.

Katastrofen

Mennesket blev skabt i Guds billede, og fra begyndelsen var mennesket fuldkomment, uden synd. Dets forhold til Gud var naturligt, nært og uden forbehold.

Men samtidig var mennesket skabt til udvikling. Det var ufærdigt. Derfor gav Gud mennesket et forbud. Det læser vi om i 1. Mosebog, 2,17: ”Men træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise af, for den dag, du spiser af det, skal du dø!”

Mennesket forstod ikke, hvorfor det skulle overholde dette forbud. Det er netop det centrale i selve forbudet. Mennesket vidste, at det var skabt til at vokse i kundskab, og at det at få kundskab grundlæggende var noget godt. Men netop derfor, fordi forbudet var så uforståeligt for mennesket, var det nyttigt som en lydighedsprøve.

Side 6:

Hvis mennesket havde bestået denne prøve, ville det have lært at forstå forskellen på Gud og det onde uden selv at falde i synd og komme i et modsætningsforhold til Gud.

Men dette benyttede sjælefjenden sig af. Satan, Guds modstander, var en falden engel, antagelig den højeste i rang af alle engle, som satte sig op imod Gud umiddelbart efter sin skabelse. Han er og bliver Guds modstander. For ham er der ingen redning og frelse.

Jesus siger, at den evige ild er bestemt for Djævelen og hans engle (Matt.25,41). Den evige ild er nemlig ikke beregnet for mennesker. Når mennesker havner der, er det egentlig imod Guds vilje. Grundlæggende ønsker Gud, at alle mennesker skal blive frelst. (1. Tim. 2,4).

Men Satan står Gud imod, og han er også menneskers modstander. Derfor er det hans højeste ønske at ødelægge Guds plan og frelse for mennesker.

"Har Gud virkelig sagt?"

I paradiset møder Satan Eva i skikkelse af en slange, et listigt dyr, "det snedigste af alle", siger Skriften.

Djævelen mødte først Eva, som havde hørt forbudet gennem sin mand, og som ikke selv havde hørt Gud tale direkte. Slangen sad sandsynligvis oppe i det træ, som det var forbudt at spise af.

Og det umiddelbare indtryk, som Eva måtte få, da slangen begyndte at tale, var at her var det egentlig Gud, der ville hende noget. Hun havde aldrig før hørt nogen andre tale end sin mand, men hun vidste, at Gud talte.

Side 7:

Og så hører hun pludselig slangen tale, og han kopierer eller efteraber bevidst Gud for at narre Eva.

Har Gud virkelig sagt...? (1. Mos. 3,1) siger slangen.

Det umiddelbare indtryk som Eva måtte få, da slangen talte, var at her var der en, som ville bekræfte sandheden i det forbud, Gud havde givet.

Når Satan spørger: - "Har Gud virkelig sagt at I ikke må spise af noget træ i haven", så er han virkelig snedig. Da lykkes det for ham at få Eva ind i en diskussion om, hvad Bibelen virkelig har sagt.

Og det skal du lægge mærke til. Al synd og alt frafald begynder med at man spørger: Hvad mener Bibelen egentlig? Bibelen kan umuligt mene dette? Det står ganske vist på den måde, men det blev jo skrevet i en anden tid osv. osv.

Også i dag er det sådan, at man let begynder at diskutere og spørge om sandhederne i Guds ord: - Hvad er det, der står her? Sådan kan Gud da ikke mene det?

Men nu forstår du, at dette ikke er noget nyt. Den første gang endte det med en katastrofe. Og det har det gjort mange gange siden. Satan fik Eva til at se på træet. Der står, at hun så på det. Det var tiltrækkende at se på, og det var også godt at få indsigt af. (1. Mos. 3,6).

Og så tog hun frugten og spiste. Hun gav den også til sin mand, og han spiste. Dermed var katastrofen sket.

Side 8:

*I dag, når du hører den kaldende stemme,
han drage dig vil ind i Faderens favn.
Ja, tit i din sjæl, du hans røst kan fornemme
han kalder dig ømt, og han nævner dit navn.*

*Når lyset er udslukt,
når Himlens dør er lukket,
når dagen er omme,
Og natten vil komme,
da er det for silde at tænke sig om.*

Side 9:

Hvem er Jesus?

”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.” (Matt. 11,28)

Vi har mange tunge byrder at bære

Der er mange hvileløse og fredløse, forsagte og ængstelige mennesker i vor tid – også blandt dem, der slet ikke ser sådan ud. – Og én ting er helt sikkert: Den, som tager sig selv og sit forhold til Gud alvorligt, oplever snart, at byrden er for tung.

Den tungeste byrde er alt det, som dømmes og anklager os i samvittigheden, når vi begynder at se os selv i Guds lys. Al ulydighed, al svigt, alle forsømmelser, alt det onde vi har sagt, alle vore onde motiver og så meget andet. Kort sagt: Alt det, du skal gøre regnskab for over for Gud.

Den, som anstrenger sig med dette, har i sandhed tunge byrder at bære! Han ved, hvad ufred og hvileløshed er.

Side 10:

Og jo ærligere man slider og slæber, desto mere bliver man klar over, at byrden er for tung! Og oven i alt dette kommer så alle de andre byrder: Sygdom, lidelser, skuffelser over mennesker man stoled på, alle slags bekymringer. Hele livet er en byrde for mange.

Kender du til noget af dette?

Da er Jesu ord netop til dig. Det er dig, han indbyder. Ja, siger du, men hvordan skal jeg bære mig ad for at tage imod det? Andre siger: Mon jeg kan regne med, at han vil tage imod en sådan én som mig?

Lad os først se lidt på, hvad dette ord siger om Jesus – så kommer vi tilbage til spørgsmålene.

Hvem er Jesus?

Det fremgår tydeligt af denne indbydelse, at Jesus vil bære den byrde, der er for tung for os. Med rette er Jesus blevet karakteriseret som den, der kan bære: Han bar vor synd op på korsets træ, siger Guds ord. Johannes Døberen peger på ham og siger: Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.

Guds Søn blev menneske netop for at borttage vore synder, som lukkede af mellem Gud og os. Det, der skete på Golgata, var netop, at Jesus gjorde det regnskab op, som vi ikke kan svare for uden at gå fortabt.

Derfor siger ordet hos profeten: ”Nej, du besværede mig med dine synder, du plagede mig med din skyld. Det er mig, kun mig, der sletter dine overtrædelser, for min egen skyld husker jeg ikke på dine synder”. Esajas, 43, 24-25.

Der har du svaret, du som spørger, om indbydelsen gælder sådan en som dig! Og han, som bar den tungeste byrde, han vil også bære alle

Side 11:

andre byrder. Du får lov at regne med ham i stort og småt. Han siger selv, at vi ikke skal være bekymrede for noget! I alle ting må vi lade vore bekymringer komme frem for Gud. Og så skal Guds fred bevare vore hjerter og tanker i Kristus Jesus.

Ser du, hvordan dette giver hvile?

Og ser du, hvordan hvilen er i Jesus selv? At vide at synden er taget bort og, at jeg har syndernes forladelse, tager dommen og angsten bort og giver mig fred og vished om, at jeg er et Guds barn. Og det at måtte regne med, at Jesus er ansvarlig for mig i alt, hvad der end sker, giver mig i sandhed hvile – selv midt i trængsler og vanskeligheder.

Det løfte, som Jesus knytter til indbydelsen, er ikke tomme ord!

Så til sidst et svar til dig, der spørger, hvordan det går til, det med at komme til Jesus. Jesus siger: Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. (Johs. 6,35)

Jesus bruger ordene: den som kommer til mig – og: den som tror på mig – i én og samme betydning. At komme til ham er altså det samme som at begynde at stole på ham! Læs om ham, hør om ham, syng om ham, vær sammen med dem, som tror på ham, og bed til ham – indtil dit hjerte fatter tillid til ham.

Da – når dit hjerte er blevet rettet mod ham – er du i sandhed kommet til ham.

Vi kan sammenfatte det i dette løfte: Herren hjælper dem og udfrier dem – han udfrier dem fra de uretfærdige – og frelser dem, for de søger tilflugt hos ham! (Sl. 37,40)

Side 12

*På korset åbner du din favn
for hver forvildet synder.
Fra korset, i din Faders navn,
du verden fred forkynder.*

*Og frøs end alle hjerter til,
blev lukket alle hænder,
din kærlighed dog varm og mild
mod hele verden brænder*

Side 13:

Frelsesvished

”Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses.” (Hebr. 11,1)

Ingen følelsessag

I Hebr. 3,14 læser vi: ”Vi har del i Kristus, hvis vi indtil det sidste holder urokkeligt fast ved den tillid, vi havde i begyndelsen.”

Når vi læser sådanne ord, har vi en stærk tilbøjelighed til at vende blikket indad, ind i os selv, for at mærke efter, hvad vi føler – mærke om vi føler os visse. Det må vi jo gøre, tænker vi, for der står jo, at tro er fuld vished. Og visheden kan jeg da kun finde i mit eget hjerte!

Men enhver ærlig sjæl oplever jo, at jo mere han søger visheden i sit hjerte, desto mere føler han sig uvis. Mange kæmpende sjæle sidder fast her. For så snart de hører tale om troens vished, mister de al trøst og al fred, de føler at alt er håbløst. Men er det sådan, disse ord skal forstås?

Side 14:

For at finde svar på det skal vi se nærmere på ordene, og betragte nogle af de eksempler på troende, som bliver beskrevet for os. Men før vi gør det det, så lad os spørge:

Hvordan kan et menneske få vished om noget?

Da vil du hurtigt forstå, at det altid er umuligt at få vished om noget alene ud fra dig selv. Hvis der kom én og fortalte dig noget, som ville glæde dig usigeligt, da ville du straks spørge: Hvor ved du det fra? Hvem har fortalt dig det? Du vidste, at du kun kunne få vished om dette ved at stole på noget uden for dig selv! Stole på én, som du vidste, var pålidelig. Som du ser: Vished må altid grunde sig på kendsgerninger uden for os selv. – Det må være kendsgerninger, der overbeviser os.

Vished, som grunder sig på, hvad man føler, ønsker eller længes efter, er i virkeligheden uvished. Hvilken garanti har vi for, at det vi føler, er rigtigt? Eller for, at det vi ønsker, skal gå i opfyldelse?

Og gælder dette i det daglige liv, da må det gælde mangfoldige gange mere i den største af alle sager for os: Spørgsmålet om vor sjæls frelse.

Hvad kan det gavne mig, at jeg tror, jeg er en kristen? Eller at jeg føler mig som et Guds barn? – Der er mange mennesker, der tror, de er kristne og som føler sig som Guds børn, men de har aldrig i deres liv erfaret, hvad frelse er! Derfor er det ikke noget dårligt tegn, at et menneske umuligt kan opleve troens vished ved at se ind i sit eget hjerte!

Men der er givet os en urokelig og usvigelig grund for vor vished. Og denne grund vil vi prøve at betragte i lyset af det ord, vi har foran os.

Troens mennesker

Ordet i Hebræerbrevets kapitel 11 viser os en række eksempler på mennesker, som var visse på deres frelse. De kunne – som en kristen altid kan – trodse død, djævel, helvede og verden. De stod faste og urokkelige i forfølgelser, i håbløshed, i nød og vanskeligheder. Og de kunne stå fast, fordi de var urokkeligt forvissede i deres samvittighed om, at de var i samfund med Gud og var frelst. De var visse på, at de ejede det evige liv. Netop det kendetegner en sand troende.

Hvordan kunne de være visse på dette?

Lå visheden i deres oplevelser?

Her understreger Ordet noget underligt: ” Med troen i behold døde alle disse uden at have fået løfterne opfyldt” (v. 13).

For ikke at misforstå dette, må vi sammenholde det med det sidste vers i kapitlet: ”Alle disse, hvis tro er bevidnet, opnåede dog ikke at se løftet opfyldt, for Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, nemlig at de ikke skulle nå målet uden os.”

Det, som vi ser fuldbyrdet, så disse ikke fuldbyrdet, men de var alligevel urokkeligt visse på det, så visse, at de kunne leve på det, tåle lidelser og forfølgelser og dø på det.

Helt tilsvarende er det for en kristen i dag: Han har endnu ikke oplevet, at frelsen holder i døden; han har endnu ikke oplevet, at han bliver frelst og frikendt i Guds dom på den yderste dag. Men han kan blive

urokkeligt vis på dette allerede nu, og han kan - for denne visheds skyld - tåle alt!

Side 16

Netop sådan er det for den, der ejer troens vished! Han kan blive modsagt, fristet, anfægtet, bagtalt og samtidig være urokkeligt vis på, at i døden går han hjem til Jesus, og i dommen bliver han anerkendt af Gud.

Hvordan får man vished?

Det er ikke selve oplevelsen, der giver ham denne vished, for han er jo vis på det, han endnu ikke har oplevet.

For at finde svaret, så lad os vende tilbage til teksten.

Hvordan fik f. eks. Abraham vished? ”Han drog af sted uden at vide, hvor han kom hen.” Hvornår fik Abraham vished? Var det, da han kom til det land, Gud havde lovet ham, eller var det, da han drog hjemmefra?

Hvornår blev han vis på, at han skulle få en søn? Var det først, efter at han havde fået ham? Nej, længe før. Abraham var urokkeligt vis i en situation, hvor det var umuligt, og hvor der ikke var noget håb om, at det, som Gud havde lovet, kunne ske. – Dette er hemmeligheden i troens vished. Man får denne vished på trods af, at det, man er vis på, ligger langt uden for det, man menneskeligt set har ret til at håbe på.

Ordet forklarer hvordan: Om Sara står der, at ”hun anså ham, der havde givet løftet, for troværdig!” Her finder vi troens vished: Agte Guds ord for det, som det i sandhed er: Guds usvigelige tale til os! – stole på det ord og fortrøste sig til det uanset alt andet!

Ordet ”vished” betyder ifølge grundteksten ikke en følelse eller en oplevelse, men det fundament, som Gud har lagt for vor frelse og salighed. Gud har nemlig lagt et sådant fundament. Det var endnu ikke fuldbyrdet i den gamle pagt, men løftet gjaldt også for dem dengang. Og nu er denne grundvold lagt færdig.

Side 17:

Denne grundvold hedder Guds nåde i Jesus Kristus! Den er givet fra evige tider, men er fuldbyrdet her i tiden af Guds egen Søn, vor forsoner, som udslettede vore synder med sit eget blod.

Denne grundvold har Gud givet som grundlag for vort håb om frelse. Vi ved, at et håb, som grunder sig på kendsgerninger, er et sandt og berettiget håb.

Dette må vi holde fast ved! Vi har det, som Gud har givet os! Guds nåde i Jesus Kristus! Vi formaner ikke til at holde fast ved vore følelser, vore oplevelser, vor glæde, vor fred osv. Alt dette er virkninger af nåden! Men det er ikke selve nåden! Det, vi har at bygge på og holde fast ved, er: Jesu Kristi fuldbragte værk.

Visheden skabes ved troen på Jesus og hans ord

At blive personlig vis på frelsen i Jesus hænger sammen med at tro på ham. Ordet om Jesus skaber troen i hjertet. Ordet skaber nemlig en overbevisning inde i os om, at Gud taler sandt, når han taler om, hvad han har givet os i Jesus. – Du kan ikke se, at du bliver frelst i døden. Du kan ikke se, at du bliver frikendt i dommen. Men du kan blive urokkelig overbevist i dit hjerte om det! Så overbevist, at du kan modstå alt. Derfor forstår du hvor forkert, ja, og hvor farligt det er at vende blikket ind i sig selv, når det gælder troens vished! Du må vende blikket bort fra dig selv. Som profeten siger: ”Jeg vil stille mig på vagt og spejle for at se, hvad han vil sige til mig!”

Er du begyndt at se på Jesus? Er du begyndt at holde fast ved det, Gud har givet dig?

Er dit liv grundlagt på den grundvold, Gud har lagt?

Side 18:

Gud give, at dette kunne føre til, at nogen, som før er gået forbi Jesus, nu vendte sig til ham! Og troende venner: Lad os aldrig glemme, at trosvishedens grund er Jesus!

Illustration

”Derpå sagde han til Thomas:
»Ræk din finger frem, her er mine hænder,
og ræk din hånd frem og stik den i min side,
og vær ikke vantro, men troende.«

Johs. 20,27.

Side 19

Jesus fandt mig

Nordmanden Knut Pedersen har i hele sit voksne liv været forkynder. Først i Indre Mission, og senere i Norsk Luthersk Misjonssamband. Samtidig med forkyndertjenesten har Knut tidligere arbejdet på færgen, som sejlede til Flekkerøya, men nu er der bygget en tunnel ud til øen. På Flekkerøya bor Knut sammen med sin familie. Han fortæller sådan:

Hvordan gik det til, at du blev fundet af Jesus?

- Helt fra før verdens grundvold blev lagt var jeg i Guds tanker. Jeg var der sammen med Jesus (Ef. 1,4). Så gjorde han det sådan, at nogen begyndte at bede for mig, og jeg blev båret til Jesus gennem hele min barndom.

I ungdomsårene var jeg at finde ved de fleste møder hjemme på Flekkerøya. Hjelpeleder i ungdomsarbejdet var jeg også blevet. I det ydre så alt fint ud. Men Guds Ord talte til mit indre liv. Det var jo der, han ville nå mig. Derfor kæmpede jeg meget med Gud i mine tanker. Til min fortvivlelse blev det synden, der vandt, og mig, der tabte.

Side 20:

Da gjorde jeg noget, som jeg ofte har hørt, man bliver rådet til i den situation: ”Bed til Jesus, så vil han hjælpe dig. Du magter ikke at leve som en kristen i egen kraft”. Ja, jeg bad og bad, og jeg husker, at jeg græd mere end én gang. Det hjalp ikke. Jeg tabte fortsat. Så husker jeg noget, som gjorde mig endnu mere bange. Efterhånden kunne jeg synde uden at tage det så tungt. I det ydre var jeg jo den samme. Da gik jeg til en ældre kristen for at sige det som det var: ”Jeg er ikke sådan, som jeg giver mig ud for at være, - sådan som folk tror, jeg er, men sådan og sådan er jeg” – og så fortalte jeg alt.

Vejledning til fred

Jeg husker ikke, hvad der siden blev sagt, men kun at jeg mødte sådan en underlig forståelse. Da jeg gik, fik jeg bogen af Rosenius: ”Vejledning til fred”. Den læste jeg meget i, særligt søndag eftermiddag. Den ramte mig. Jeg glemmer ikke, da jeg læste et afsnit, som begyndte omtrent sådan: ”Nu føler du dig sikkert kold, hård og ligegyldig...”

Ja, det var lige netop, hvad jeg gjorde. Jeg ville være en kristen, jeg havde ikke tanke for andet. Alligevel følte jeg ligegyldighed overfor Gud, ja jeg kunne synde, uden at føle ret megen nød af den grund. Da sagde jeg til mig selv: ”Du står med ryggen mod Gud!”

Det blev en mærkelig oplevelse at læse, hvad der videre stod: ”Netop dette skulle loven vise dig. Nu ser du, hvad du altid har været, men før ikke forstod”. Så var det alligevel Gud, der var hos mig og viste mig alt dette.

Det gik op for mig, at Jesus døde netop for sådan en som mig. Jeg, som stod med ryggen mod Gud, skulle få lov at være hans barn af nåde alene.

Side 21:

Da kastede jeg mig ned på sengen og græd af glæde og forundring. Det stod klart for mig, at alt det, jeg var for Gud, havde jeg i en anden person. Det var udenfor mig – i Jesus. Alt mit var taget bort.

Hvad har Jesus gjort for dig?

Det har været underligt at tænke på, at Guds eget hjerte brast for at frelse mig fra mine synder og fra Guds dom. Hele livet har han mødt mig med sin nåde og ikke efter, hvad jeg har fortjent. Det har været en stadig overraskelse for mig.

Hvem er Jesus?

Han er Gud, Guds egen Søn. Og han er et menneske. Menneske blev han ene og alene for at kunne blive vor Frelser.

Hvordan er det at være en kristen?

Det er en blanding af den største rigdom og den underligste kamp. Når det gælder menneskelivet, vil jeg sige af erfaring: Intet kan gøre et menneskeliv så sandt, godt og rigt, som det, Guds Ord kan virkeliggøre!

Samtidig må jeg sige: Det er en plage, at på det gamle menneske er ryggen stadig lige stiv. Det står stadig Gud imod, er ligegyldigt, koldt og har lyst til synd. Det har ofte været en stor plage for mig. Derfor ser jeg frem til den endelige, fuldkomne frelse i Himmelen. Da skal jeg få lov til at se Jesus, som han virkelig er, og jeg skal få lov til at leve helt og fuldt i overensstemmelse med Guds Ord, og aldrig mere have lyst til synd.

Ja, jeg må sige, at jeg har meget at takke Jesus for: Tænk, han fandt mig, og han vil bære mig helt hjem!

Illustration af korset:

*Han søgte mig i nåde,
jeg gik på syndens vej.
Han fandt mig træt og såret
og bar mig hjem til sig.
Mens engle for Guds trone sang
og himlens harper lifligt klang.*

*Nåde at han fandt mig,
nåde, at han vandt mig,
nåde, at han bar mig hjem til sig.*

Side 23:

Hvad er Guds vilje med dit liv?

Svar:

*Gud vil, at du skal blive frelst. Og **frelst** betyder at komme ind i Guds rige, ind i himmelen, hvor alle de frelste skal være i al evighed sammen med den hellige Gud. Sammen med Jesus Kristus, som gav sit liv for at frelse os.*

I Paulus' første brev til Timotheus står der om Gud: ”- han, som vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden. For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, som gav sig selv som løsesum for alle – det var vidnesbyrdet da tiden var inde” (se 1.Tim. 2, 4-6).

Hovedsagen

Gud vil, at jeg skal blive frelst. Han vil, at du skal blive frelst. En dag møder jeg afslutningen af mit liv her på jorden. Det afgørende spørgsmål

Side 24:

bliver da: Kommer jeg i himmelen? Er jeg på vejen, som fører til Gud, eller er jeg på den vej, der fører til den evige fortabelse?

Der er ”et udenfor”. Bibelen kalder det fortabelsen. Jesus siger, at der dør ormen aldrig, og der slukkes ilden ikke (Markus 9,46). Jesus siger også, at porten til fortabelsen er vid og vejen er bred. Mange, siger Jesus, er på denne vej (Mattæus 7,13).

Vejen

Guds vilje med dit liv er, at du skal følge den vej, som fører til himmelen, til livet. Det gavner os ingenting, om vi får alt det, vi ønsker os her i verden, hvis vi skal stå udenfor himmelporten.

Det vigtigste af alt for dig er at få afklaret, om du er på vejen til himmelen, om du har fået del i frelsen.

I Johannes' Åbenbaring kapitel 7, vers 14 og 15 ser vi, at der kun er én måde at komme ind i himmelen på. Det er ved at blive rensset i ”Lammets blod”.

Det, Jesus gjorde

Lammet er Jesus Kristus. Han er Guds lam, som blev naglet til korset på Golgata i Jerusalem for snart 2000 år siden.

Gud Faderen tilregnede Jesus, sin Søn, al den skyld, synd og misgerning, som du og jeg og alle andre mennesker har gjort os skyldige i. Jesus blev tilregnet alt det onde, som vi er i vort sind, i vort hjerte og i vor natur.

Bibelen siger: - at Jesus blev *gjort til synd*, det vil sige tilregnet al synd (2.Kor. 5,21) - at Jesus blev *gjort til en forbandelse*, det vil sige, han tog Guds vrede, dom og straf i stedet for os (Gal. 3,13) – at Jesus blev *gjort*

Side 25:

til vort skyldbrev, det vil sige, at han blev tilregnet alt det, vi mennesker er Gud skyldige ifølge Guds lov (Kol. 2,14). Vi har brudt alle Guds hellige bud (de 10 bud). Vi er skyldige, fordi Gud kræver både ydre gerning og indre sindelag i sin lov. Loven kræver, at vi skal være uden synd og skyld.

Hvem kommer til himmelen?

Kun den, som er rensset i Lammets blod, vil komme ind i himmelen. Hvad betyder det? Det betyder, at få alle sine synder tilgivet af Gud. Men hvordan går det til? Det sker ved omvendelsen. Hvad er så omvendelse? Omvendelse er anger over synden og tro på Jesus som frelser.

I den sande omvendelse bliver synden syndig. Du indser, at du er uren i dine tanker, i dit sind, i dine følelser. Det er det, man kalder at *se sig fortabt*. Du giver Gud ret, når han dømmer dig. Du finder ikke noget hos dig selv, der er godt i Guds øjne (Rom. 7,18).

Men da får du brug for Jesus. Da bliver det så vigtigt for dig at høre om ham, som døde for dine synder. Det største af alt for dig er da, at Jesus er din mellemmand mellem Gud og dig, at han tog straffen for din synd, at han er din yppersteprest for Gud, som ofrede sig selv for dig.

Hør!

Din Frelser lever! Når jeg hører dette gode budskab, bliver troen skabt og fornyet i mit hjerte. Da ser jeg, at det Jesus gjorde for mig (dvs. i stedet for mig), er nok til frelse. Gud har sagt ja til alt det, Jesus gjorde for mig. Når du sætter din lid til Jesus, tilgiver Gud dig al din synd. Jesu blod renses fra al synd.

Denne renselse gælder *ind for Gud*. Jesus var det offer, Gud selv gav for at tage synden bort for *sine egne øjne*. Al synd blev overdækket af

Side 26:

Jesu blod på Golgata. Gud *ser den ikke i Jesus*. Sådan renses Jesu blod fra al synd.

Ren for Gud

Det er Guds vilje med dit liv, at du skal eje forladelse for alle dine synder. Men, siger du: "Der er så meget urent i mine tanker. Jeg føler den onde lyst i mit hjerte. Kan jeg være ren for Gud?" I dig selv er du uren. Du har fortsat den onde natur. *Men i Jesus er du ren*. Når du tror på Jesus, ser Gud Jesu blod for sine øjne, det blod som fjernede din synd for hans ansigt.

Det er Guds egen vilje, at "*Lammets blod*" altid skal være det eneste renselsesmiddel for synd. Når Djævelen kommer og peger på din synd, når han peger på, hvor svag og usikker du er, da skal du skynde dig at slå op i Bibelen og læse det, der står der om din frelse i Jesus.

Vished

Hvis du søger i dine følelser efter vished om din frelse, vil du altid blive skuffet. Søger du store oplevelser som grundlag for din tro, da vil

du snart miste modet. Nej, du må hele tiden se på, hvad Gud har sagt i sit hellige Ord, i Bibelen. Der står der, at *den der har Sønnen, har livet* (1.Johs. 5,12).

Om du end mangler alt andet, men har Jesus, så har du livet. Bed om, at den Hellige Ånd må vise dig din synd, sådan at du får brug for Jesus. Bed Ånden vise dig, hvem Jesus er og hvad han har gjort for dig. Bed Ånden hjælpe dig, så du kan hvile i det, Gud har sagt om sin frelse i Bibelen.

Side 27

Kan jeg stole på Bibelen?

Bibelens selvvidnesbyrd

Hvad er Bibelen?

Hvad giver Bibelen sig ud for at være?

Bibelen giver sig ud for at være Guds personlige tale til os mennesker. Den er hele Guds tale til mennesker, gennem mennesker.

Det er mennesker, der har ført Bibelens ord i pennen. ”Den hellige skrift er indblæst”, det vil sige inspireret af Gud Hellige Ånd. Og derfor er den nyttig. Bibelen er et ord, som er levende og virksomt.

Og det er ikke småting, det udretter og virker: Ordet oplærer dig, overbeviser og frelser dig, og det er virksomt, så du kommer til at leve et gudfrygtigt liv her i verden.

Bibelen er ikke menneskers ord. Bibelen er Guds ord, siger den selv.

Når vi spørger, om vi kan stole på Bibelen, spørger vi ikke, om vi kan stole på menneskelige litterære produkter. Spørgsmålet er ene og alene: Kan jeg stole på Bibelen, at den er det, som den giver sig ud for at være?

Side 28:

Jesu anvisning

For at vi kan få svar på dette, har Jesus givet os en helt enkel anvisning:

”Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv”. Johs. 7,17. Eller sagt på en anden måde:

INDRET DIT LIV EFTER BIBELENS ORD.

Begynd at læse i Bibelen! Og læs den efter en plan. Læs ikke for lange afsnit ad gangen. Og tænk ikke på noget andet, mens du læser, men læg nøje mærke til, hvad der står.

Jesu anvisning går dog meget længere: ”Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende (erfare), om min lære er fra Gud”.

Dette svar kan vi anvende på hele Bibelen. Vil du vide, hvad Bibelen er, så begynd at indrette dit liv efter den!

Spørgsmålet kan ikke besvares på nogen anden måde. Men følger du denne anvisning, skal du i sandhed komme til at gøre erfaringer.

Hvad mener Jesus med at gøre Guds vilje?

Det må vel betyde, at vi skal holde budene – sådan tænker vi umiddelbart. Budene er jo udtryk for Guds vilje. De siger, hvad Gud vil, at vi skal gøre, og hvad han vil, vi skal lade være med.

Selv om vi om lidt skal se, at Jesus mener meget mere end dette, når han taler om at gøre hans vilje, så lad os alligevel begynde her. Sæt alt ind på at holde budene. Gud har givet os dem, for at vi skal leve efter dem.

Jesus siger, at alle budene hviler på de to bud: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv«. – Beslut dig for at praktisere dette!

Du kommer ikke langt, før du opdager, at det magter du ikke.

Side 29:

Opleve, at Bibelen taler sandt

Du har da allerede gjort en vigtig erfaring om, at Bibelen taler sandt. For den siger, at du bærer på et hjerte og et sind, som af naturen er fjendtligt indstillet over for Gud.

Nu gælder det om, at du ikke begynder at gå på akkord med sandheden ved at skære ned på kravene. Fortsæt med at lade budene gælde for dig.

Da begynder der at gå noget op for dig, som du synes er forfærdeligt. Du begynder at sige til dig selv: Jeg står Gud imod. Jeg er egoistisk, uren, ond. Jeg vil netop det, som Gud ikke vil, og jeg hader det, som jeg ved, at Gud vil.

Da har du igen gjort en grundlæggende erfaring om, at Bibelen taler sandt. Den siger, at du har mistet ikke alene din gudsfrygt, men også din evne til at være gudsfrygtig.

Er det ikke sandt?

Du har gjort den erfaring, at du er fortabt. Og da ved du, at der ikke er nogen vej for dig til Gud ved, at du prøver at holde budene.

Men hvad så?

Svaret ligger som før i Jesu ord: ”Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende (erfare), om min lære er fra Gud”.

Det er Guds vilje, at du skal vende dig til Jesus med din synd og midt i din synd, sådan som du er.

Begynd at tale sandt med Jesus om dig selv. Skjul ingenting, bortforklar ingenting, men vend dig til ham, netop sådan som du har erfaret og har fået øjnene op for, at du i virkeligheden er!

Da gør du Guds vilje.

Side 30:

Til at begynde med gør det forfærdelig ondt, og du føler dom, ja fordømmelse i din samvittighed. Du føler det, som om Gud vil forkaste dig, og at det må være den eneste retfærdige følge af, hvordan du er og har indrettet dig her i verden.

Det vigtigste

Og nu kommer vi til det vigtigste i Jesu ord.

Når Jesus siger: ”Den der vil gøre hans vilje” da tænker han først og fremmest på, at du skal regne med det, han siger om sig selv, og stole på det!

”Læren”, som Jesus siger, du skal gøre erfaring med, det er, hvad Jesus siger om sig selv og om det, han har gjort for dig.

Og hvad går det egentlig ud på?

Jo, fordi du og jeg er, sådan som vi er, derfor påtog Jesus sig hele ansvaret over for Gud for alt det, som vi har været og gjort og tænkt og ment, følt og oplevet og forsømt. Han tog det alt sammen på sig, for at du og jeg skal være fri.

Illustration:

Hele skriften er inspireret af Gud

Side 31:

Anfægtelse og syndenød.

Anfægtelsens mørke

Kære anfægtede kristne ven, som strider i et mørke, som du aldrig nogen sinde tror, du kan komme ud af...

Jeg ville så gerne række dig et trøstens ord i den kamp, du nu kæmper. Men jeg ved af erfaring, hvor vanskeligt det er at tro, at det, der står skrevet i Guds Ord, også gælder **dig**.

Det er nok netop dér, dit største problem er. Du er ikke en af dem, der tvivler på, at det, der står i Guds Ord er **sandt** og **evigyldig**.

Du tvivler heller ikke på Guds **almagt**. Nej, den har du oplevet så meget af – både i dit eget liv og i andres – at den ikke kan fornægtes. Du kan selv vidne om, at Gud har grebet ind i dit liv, men det hjælper så lidt nu.

-- **Gud** har ikke forandret sig. Nej, det er **mig**, der har forandret mig, siger du. **Jeg** er blevet sløv, kold og ligegyldig. Jeg er slet ikke længere som de **andre** kristne. Det er noget særligt med **mig**. Mit liv som en kristen har været så skammeligt, at Jesus måtte forlade mig...

side 32:

For dig at se understøtter Guds Ord også disse tanker...

F. eks. dette: "Herren er nær hos den, som har et sønderknust hjerte". Når du læser dette, fælder du denne dom over dig selv: --Havde jeg været mere sønderknust over mine synder end jeg er nu, så havde Herren også været nær hos mig. Men jeg føler kun synden i mit hjerte.

Jeg magter ikke at bekende den, som jeg burde; nej, jeg formår ikke engang at angre den --.

Lovens virkning

Rosenius siger sådan om det, du her erfarer: "Lovens virkning er ofte skjult for en kristen. Du kan ikke finde nogen syndserkendelse hos dig selv, men kun synden. Du føler kun synden der, hvor du mere end noget andet ville føle erkendelsen af den. Og det er ikke en trøsterig, men tværtimod en særdeles nedslående erfaring.

- Men netop sådan skal det være. En syndserkendelse, som kan give dig trøst, vil virke modsat af det, der var hensigten med den. For hensigten var at fratage dig al trøst, med undtagelse af den, som er at finde i Kristus og i det offer, han bragte for os.

- Ikke engang nådens værk i dit hjerte, men alene Jesu fuldbragte værk til din frelse, må blive din trøst. Dette er den frelsende tro".

Falsk eller sand evangelisk trøst

Gud må altså **fratage** dig al den trøst, du måtte have til dig selv og dit kristenliv, og det sker kun på erfaringens vej. På denne vej må du erkende og indrømme, at du ikke elsker Gud, sådan som du burde. En sangforfatter udtrykker det sådan: "Jeg har elsket dig så lidt og frygtet dig så lidt. Min kærlighed til dig er så elendig."

Side 33:

Hvad dine synder angår, så har du lovet bod og bedring mange gange, men det har altid været forgæves. Du har bedt til Herren om kraft til at sejre, men indtil dette øjeblik kan du ikke sige, at du har erfaret nogen nævneværdig sejr.

Det skulle vel ikke hænge sådan sammen, at det er ønsket om at få kraft i **dig selv** og ikke i **Herren**, som driver dig til at bede om kraft? I så fald venter du forgæves! For Gud giver dig aldrig kraft til, at du kan hjælpe dig selv i forhold til dine synder.

Troens strid – troens skjold

I Efeserbrevet står der noget om troens strid, som har givet mig hjælp på fristelsens dag: "Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes brændende pile". Det er altså ikke **troen** men troens **skjold**, vi skal møde anklageren med. Og troens skjold det er netop **Jesus selv**.

Det er ordet om korset, ja det er budskabet om, at alt er sonet og alt er udslettet ved Jesu blod – det er **dette** du skal holde op foran dig som et skjold mod alle den ondes gloende pile.

Det betyder, at midt i fristelsens stund kan du takke **Jesus**, fordi Han også sonede den synd, som du nu føler dig fristet af.

Forkynd evangeliet for Djævelen, og da du skal opleve, at han må flygte fra dig...

Hvorfor, Herre?

Mange anfægtelser kan også komme på grund af sygdom og nød. Især når det ser ud som om Herren har skjult sit ansigt for dig. Det virker, som om han har vendt ”det døve øre” til dine bønner.

Side 34:

Jo mere du beder om udfrielse, jo hårdere ser det ud til, at Herren spærrer dig inde. Det er, som at være havnet i en skruetvinge, hvor det føles, som om Gud vil presse alt liv ud af dig.

Du spørger Ham gang på gang: Hvorfor, Herre? Hvorfor netop **mig**? Er **jeg** så meget værre end de andre kristne, siden du behandler mig sådan? – Hvor længe skal jeg have det sådan? – Hvorfor griber du ikke ind og hjælper mig, når jeg har bedt dig så meget om det?

Det eneste svar, du får, er forvisningen om, at det er **Herren**, der har lagt dette på dig. Men det gør det endnu tungere. For når du får det at se på den måde, så vover du ikke længere at bede Herren om at tage det fra dig, selv om hele situationen er uudholdelig. – Den som har været inde i denne kamp, ved hvor meget det koster et menneske af kød og blod at forblive der...

Herren ser helt frem - -

Men der kommer en dag, da Herren selv vil løse de tunge lænker og tage dem af dig. Han ved, hvor meget du tåler af modgang. Men han ser også, hvor megen modgang han er nødt til at sende på din vej for at bevare dig som en kristen.

Det kan du trygt overlade til ham at afgøre.

Hvis Gud ser, at du skal have dette – det, som du beder dig fritaget fra – for at bevare dig på himmelvejen, hvad gør Han da? – Han lader dig beholde det. (2.Kor.12,9) Og det vil du en dag komme til at takke ham for..

Hvordan kan jeg miste Jesus ?

Gud har ikke forladt dig, selv om det kan se sådan ud. Det er altså ikke grunden til, at du er anfægtet. Gud ønsker, at dit hjerte skal knytte sig fastere til Ham, og ikke til hvad dine følelser siger.

Også af den grund lader han prøvelserne komme ind i dit liv.

Side 35:

Vore anfægtelserne er blandt de midler, Gud gør brug af for at forme lerkarret sådan, som han vil have det. Det er en **nådeshandling** fra Gud.

Et af de sikreste kendetegn på, at du hører Jesus til, er, at du ikke kan slå dig til ro, når Jesus skjuler sig for dig.

- Du må have klarhed over, hvordan din stilling er hos Jesus nu!

Før du har fået klarhed over det, kan du ikke slå dig til ro.

- Dette er også et kendetegn på, at du fortsat elsker Jesus.

For du vil aldrig savne og længes efter én, du ikke var glad for...

-- Lad dette være din trøst på anfægtelsens dag!

**Men nu er jeg altid hos dig,
min højre hånd holder du
fast.
Du leder mig med dit råd,
du fører mig til herlighed.
Hvem har jeg ellers i himlen?
Hos dig ønsker jeg intet på
jorden.
Salme 73,23-25**

Side 36:

Angående evangeliseringshæftet

Redaktionen: Reidar Eriksen, Olav Hermod Kydland, Guttorm Raen og Olav Toft.

Bidragydere: Eivind Gjerde (interview med Knut Pedersen), Terje Treidene ("Anfægtelse og syndenød"), Norvald Yri ("Hvad er Guds vilje med dit liv?"). Med tilladelse fra Lunde forlag er der blevet brugt noget stof af Øivind Andersen fra bøgerne "Livets brød", "Troens visshet" og "Er det sikkert at jeg er en kristen". Reidar Eriksen har foretaget udvalgt af dette stof.

Tegninger: Herman Johan Kverme

Norsk

udgivelse: STIFTELSEN PÅ BIBELENS GRUNN 1995
Udgiver også bladet "Bibelsk Tro" www.bibelsk-tro.no

Opptryk: 1997 og 2001